Η γεωργική επανάσταση VII

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 09.03.2023

Από κει και πέρα εγίνηκε και τι δεν εγίνηκε. Η Συμφερούπολις εγίνηκε ολόκληρη Αυτοκρατορία. Άλλαξε και όνομα. Βαβυλών. Δύναμις. Πλούτος.
Η Αϊσά τόνε μεγάλωνε το Δαρείο της με του πουγιού το γάλα. Επρόσεχε και να μη τση τόνε σκοτώσουνε τί τσου πήρε μυρωδιά τι κουμάσια ήταν' οι μυαλωμένοι.
Αυτοί εμασουλούσανε ένα φυτόν το οποίον χρησιμοποιήθηκε, χρόνια μετά, και εις το εργοστάσιον Καννάβεως και Ιούτης του Δεσύλλα. Τσούπιανε κάτι περίεργον και σε βαρούσανε πού σε πονεί και πού σε σφάζει. Οι δούλοι τήνε πλερώνανε πρώτοι. Τσου πουλούσανε κιόλας εις σκλαβοπάζαρα και είχανε τυφλή υποταγή στον Αρχηγό τους. Αμφισβητήσανε μέχρι και τον ίδιονε το Ζαρατούστρα.

– Να τα μαζεύετε τα μπογαλάκια σας κι αμείτε παρακάτου.
– Μα τι λέτε; Εγώ εδώ έχω οίκον εμπορίου ιδρυθέντα από ιδρύσεως κόσμου.
– Μωρέ τι μας λες… Ημείς όλα τα σφάζουμε κι όλα τα μαχαιρώνουμε. Ασασσίνους θα μας επούνε μετά από χρόνια κι άμε ρώτα τσου Γάλλους τι πάει να πει assassin. Εσύ τι κάνεις; Άχρηστος είσαι.
– Δεν έχετε ούτε ιερόν ούτε όσιον.
– Θα σου αστράψω καμία…
– Καλά, μη βαράτε…
Κι έτσι τόνε κλείσανε το καημένονε το Ζαρατούστρα σ' ένα πάπυρο (είχανε βρει πλέον και το πάπυρο) και τον αφήκανε κει μέσα να τόνε διαβάζουνε κάτι περίεργοι που τσου αρέσουνε τα παγιά.
Τα μάθαινε όλ' αυτά η Αϊσά και αι κακαί γλώσσαι ελέανε που αφού πρώτα εκοίμιζε το Δαρείο μετά εκοίμιζε και τον αρχηγό των Ασασσίνων, το μυαλωμένο, αλλά αυτό δεν έχει βρεθεί γραμμένο σε καένα πάπυρο και πρόκειται περί κακοήθειας, ανάξιας πάσης διαψεύσεως. Fake news, απ' αυτά που μήτε η τηλεόραση δε λέει. Μάλιστα.
– Ασασσίνε μου, το μιτσό να μου προσέχεις κι από μένα ό,τι θέλεις.
Έτσι εγίνηκε Βασιγιάς ο Δαρείος σου αλλά φελλός. Δεν έπαιρνε από τίποτις. Τόνε στείλανε και στο εξωτερικό, στας Αθήνας, για σπουδάς, τί εις τη Βαβυλώνα ούτε το Γυμνάσιο δεν έβγαλε και το Ενδεικτικόν τση πέμπτης τάξεως χατιρικά του το δώκανε. Τούβλο Μεσοποταμίας επήγε, κοτρώνα κολοκοτρωνέϊκη εγύρισε.
Όμως δεν ενόχλαε καένα μυαλωμένο Ασασσίνο κι αφού δεν ενοχλούσε δε τον ενοχλούσανε κι αυτοί. Μόνο που τον εβάνανε να σφραγίζει με το δαχτυλίδι του το καλό ό,τι του φέρνανε. Κι αυτός, όλα κι όλα, τα σφράγιζε.
– Κουραστήκατε Βασιλέψ;
– Πολύ. Εις τας Ελλάδας όπου εσπούδασα όλο μηχανές φτιάχνουνε. Δε μπορούμε κι εμείς να κάνουμε μια μηχανή να σφραγίζει;
– Ρε, άϊ σιχτίρ…
– Μάλιστα.
Αλλά από γεννατσούργια ο Δαρείος σου άλλο τίποτα. Καρπερός. Μέχρι που χρόνια μετά ένας απόγονός του, Δαρείος κι αυτός, ίδρυσε ολόκληρη δυναστεία, των Αχαιμενιδών, που τήνε ξήλωσε ένας Αλέξανδρος Μέγας, αν έχετε ακουστά.
Αυτά περί τση Γεωργικής Επαναστάσεως που ευδόκισε να μάθει που η Γη είναι στρογγυλή και δεν έχει άκρη να πηγαίνουνε τα Βασιλόπουλα να φέρνουνε το αθάνατο νερό στσι Βασιλοπούλες, που γυρίζει γύρω από τον εαυτό της και γύρω από τον Ήγιο, που υπάρχει κάτι που το λένε άτομο, που άφηκε το πάπυρο κι έπιακε το τυπωμένο χαρτί κι ένα σωρό ακόμα μυστικά που τα φυλάγανε εφτασφράγιστα κάτι λίγοι, να μη τα μάθει όλος ο κόσμος και ξυπνήσει.
Όμως από καιρό τση σκάβανε το λάκκο τση Γεωργικής.
Με τη σειρά ο Ήρωνας, ο Τόμας Σέϊβερι, ο Τόμας Νιούκομεν και ο Τζέϊμς Βατ εφτιάχνανε τσι ατμομηχανές. Αυτές αντικαταστήσανε τη μυϊκή δύναμη του εργάτη κι εξ αυτού εδώκανε τέλος και στη δουλεία, την απάνθρωπη. Και μην ακούτε περί ανθρωπισμού και τα τοιαύτα. Το συφέρον κάνει κουμάντο.
– Λέω να πάρουμε μια μηχανή να κάνουμε τη δουγειά μας, σερ Τόμας, κι όχι να τρέχουμε στη καλύβα του μπάρμπα Θωμά και να μας εκάνουνε και βιβλίο. Νομίζω;
– Κι είναι καλές αυτές οι μηχανές;
– Οι καλύτερες.
– Παράγγειλε μου δύο.

— Μία μας σώνει. Την άλλη τι να τήνε κάνουμε;
— θα στρώσω ράγες και θα την εβάλω να τραβάει βαγόνια να κουβαλούμε τη σοδειά μας. Εδιάβασα για ένα Δίολκο που τραβούσε τα καράβια στον Ισθμό τση Κορίνθου. Θα κάνω κι εγώ το ίδιο.
— Γίνονται αυτά τα πράματα;
— Γίνονται και παραγίνονται. Θα ξεκινήσω μίαν νέαν επανάστασιν. Την Βιομηχανικήν. Η Γεωργική μας τελείωσε. Ο σιδηρόδρομος θα την ενταφιάσει.
— Δεν αφήνεις τη κουβέντα όπως είναι, σιορ θωμά μου, που είδα και κακό όνειρο…
— Τι είδες;
— Είδα ένα Βασιγιά που με κλώτσαε κι ας είχε οκιοπουλίν.